

Egy erdei tisztáson, virágbimbóit nyitogató cserje és a hóvirág beszélgetnek. A kicsi azt kérdezi, hogy láttál-e erre embereket, akik megnéztek bennünket. A válasz így hangzott: Igen, láttam, de azok nem vettek bennünket észre. Rohantak tovább, mert ilyenek ők, gyökértelenek! Szerencsére nemcsak gyökértelen emberek, közösségek vannak. Nekik köszönhetően mondhatjuk el, hogy pusztító világégések, a „múltat végképp eltörölni” akarók ellenére, sikerült megőrizni az orvostudós szerтеагаzó munkásságának értékeit, erős gyökereket plántálni a felnövekvő nemzedékek gondolkodásába. A „plántálók” közül itt csak néhányat tudok kiemelni.

Egyéniségek. Munkatársa, barátja, az utazásait anyagilag támogató Waldstein F. Ádám; a selmecbányai botanikus Jávorka Sándor, a pécsi ciszter szerzetes Horváth A. Olivér; a soproni Gombocz Endre és a veszprémi Molnár V. Attila. Szervezetek, intézmények: Természettudományi Múzeum (Budapest); a pécsi a fővárosi Botanikus Kert. Állandó Múzeumi Kiállítás Sopronban, a Károly-magaslaton. A tudós nevét viselő Természettudományi Asztaltársaság, amely 1934-óta él! A nevében szervezett, nemzetközivé vált Biológiai és Környezetvédelmi Tanulmányi Verseny. A magyarrá érésében kiemelkedő szerepet betöltő két bencés iskola, a soproni és a győri.

Kitaibel Pál fővárosi síremléke a II. világháború végén sajnós eltűnt. Ismerjük azonban annak feliratát, amelyet felesége – született Sarlay Erzsébet – fogalmazott meg latin nyelven, és amelyet Schuster János (Kitaibel egyik életírója) fordított le magyarra. Ezt hallgassuk most figyelemmel az egykori iskola falánál: *„Magyarország flórájának ritkaságait felkutatta, szülőhazájának természetét ismertette, forrásvizeinek titkait felfedte; nem különben derekassága, szerénysége és erkölcsösége, lelke ékességéül szolgáltak. Örvendj, Magyarország, hogy ilyen fiad lehetett!”*